

[K. Pedersen.]

hvordan den nuværende Fordeling af Skattebyrden er. Med Hovedstadskommunerne mener jeg København, Frederiksberg og Gentofte. Vi faar for Hovedstadskommunerne en Skatteprocent paa 7,79, for Provinsen 9,39 og for Landdistrikterne 12,36. Efter vort Forslag stiller disse Skatteprocenter sig derimod som følger: for Hovedstadskommunerne 10,3, for Provinsen 10,10 og for Landdistrikterne 9,5; Gennemsnittet er 9,85. Man vil altsaa se, at ved vort Forslag bliver der praktisk talt et ligeligt Skattetryk.

Men hvordan vil det stille sig efter Regeringens Forslag? Dèr vil Skatteprocenten for Hovedstadskommunerne blive 8,75, for Provinsen 8,97 og for Landdistrikterne 11,52. Der sker altsaa ikke nogen økonomisk Udligning af væsentlig Betydning, det store Skattetryk bliver stadig ved at hvile paa Landdistrikterne. Hertil kommer, at naar man udskriver hele Beløbet som Indkomstskat, hvad vort Forslag gaar ud paa, vil denne Indkomstskat virke regulerende, saa at Byrderne kommer til at svare til Erhvervenes Indtjeningsmuligheder.

Jeg skal derefter omtale vort Forslag angaaende Ejendomsskatterne. Dette Af-snit af vore Ændringsforslag faar ikke nogen som helst Indflydelse paa den økonomiske Udligning mellem Kommunerne eller mellem Kommunerne, men vil udelukkende berøre Skatteyderne henholdsvis inden for den paagældende Sogne- eller Bykommune, hvad Kommuneskatten angaar, og inden for Amtskommunen, hvad Amtsskatten angaar. Men som Følge af den Lettelse, som vor økonomiske Udligning giver Sogne- og Amtskommunernes Budgetter, nemlig ca. 54 Millioner, hvoraf ca. 10 Millioner falder paa Amtskommunerne, vil det være muligt at give en haardt tiltrængt Lettelse af Ejendomsskatterne. Den samlede Ejendomsbeskatning i Sogne- og Amtskommunerne udgør for 1936—37 ca. 82 Mill. Kr., hvilket betegner en Stigning siden 1929—30 paa ca. 20 Mill. Kr., og heraf alene i 1935—36 7 Mill. Kr. Nu foreligger der ikke nogen Opagørelse over Overslagene for 1937—38, men efter de mange sognekommunale Overslag, man har set, vil der ogsaa blive en betydelig Stigning i det Aar, vi gaar ind i, saa at man sikkert kommer op paa en Ejendomsbeskatning i Sogne- og Amtskommuner paa 90 Mill. Kr.

Man maa, synes jeg, kunne indse, at det ikke lader sig gøre fortsat at opretholde en saadan forlods Beskatning af Landbruget. Det er selvfølgelig Skatteyderne, der

først og fremmest skal udrede denne Forlodsbeskatning, der ingen Hensyn tager til Bæreevnen, men Beskatningen rummer ogsaa en vis Fare for Kommunernes økonomiske Bæreevne, idet den skatteydende Befolknings Indtægtsmuligheder og Velstand udgør Kommunernes økonomiske Bærekraft. Den fortsatte Udskrivning af store Ejendoms-skatte nu gennem flere Aar har kun kunnet præsteres ved Stiftelse af Gæld eller ved Opspising af Landbrugets Formue, og en saadan Beskatningsform kan man ikke blive ved at bygge paa.

Jeg har ment det rigtigt forinden min Omtale af vort Forslag angaaende Ejendomsbeskatningen at fremkomme med disse Bemærkninger for derigennem at give et Grundlag for Bedømmelsen af det Retfærdighedskrav, som mit Parti maa anse vort Ændringsforslag for at være Udtryk for.

Jeg skal derefter kort omtale vort Forslag angaaende Amtsbekskatningen. Vi foreslaar, at den amtskommunale Grundskyld ikke maa opkræves med mere end 4 pro mille, hvilket altsaa vil sige, at Ejendoms-skatten lægges fast. Dog erkender vi, at der i et Amt kan være Forhold, som gør det ønskeligt at gaa til en højere Promille, og derfor aabnes der Adgang for Amtsraadene til, naar tre Fjerdedele af Medlemmerne stemmer derfor, for et Aar ad Gangen at udskrive indtil 2 pro mille mere paa Grundskylden. Amtskommunens Behov ud over dette paa de faste Ejendomme lignede Beløb udskrives som en personlig Indkomstskat paa alle Amtets Skatteydere.

Det er under de gældende Regler ganske urimeligt, at der er Personer i Amtskommunen, som nyder godt af de Goder, Amtskommunen giver, Sygehus m. m., men ikke betaler noget derfor. Naar der indføres Indkomstskat efter de Regler, vi foreslaar i Henhold til § 8 i vort Ændringsforslag, ophæves denne Urimelighed.

Hvad de sognekommunale Skatter angaar, gaar vort Forslag ud paa, at den Lettelse, som Sognekommunerne faar ved den økonomiske Udligning, i sin Helhed anvendes til Nedsættelse af Grundskyldspromillen, indtil denne har naaet et Tal, der ligger højst 3 over Kommunens Skatteprocent. Den Grundskyldspromille, man derved naar ned til, kan ikke forhøjes, før Kommunens Skatteprocent er mindre end 3 under Grundskyldspromillen. Det vil altsaa sige, at hvis en Kommune ikke naar ned paa dette Forholdstal, og det kommende Skattebeløb senere skal forhøjes, maa Forhøjelsen først foretages paa Indkomstbeskatningen. De Kommuner, som ikke har nødig at anvende